

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: **M. S.**, státní příslušnost: Tuniská republika
t. č. pobytém X
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 7/834, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

za účasti: 1. **L. S.**
bytem X
2. **nezl. T. H. S.**
bytem X
zastoupený zákonnou zástupkyní L. S.
3. **nezl. S. S.**
bytem X
zastoupený zákonnou zástupkyní L. S.

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. CPR-54580-3/ČJ-2024-930310-V230, ve věci povinnosti opustit území

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Spornou otázkou bylo, jestli je napadené rozhodnutí přezkoumatelné a zákonné a jestli správní orgány zvážily v souladu se zákony, právními předpisy Evropské unie (dále jen „EU“) a mezinárodními smlouvami přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 2. 2024, č. j. KRPM-8810-20/ČJ-2024-140022-SV, kterým správní orgán I. stupně žalobci uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území“) podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“).
3. Důvodem vydání rozhodnutí byl protiprávní pobyt žalobce na území České republiky (dále jen „ČR“), protože mu 14. 3. 2024 zaniklo oprávnění k trvalému pobytu v ČR. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Tato žádost byla zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci 5. 8. 2024. Proto správní orgán I. stupně z procesní opatrnosti stanovil dobu neoprávněného pobytu od 6. 8. 2024 do 22. 10. 2024, kdy se žalobce dostavil na odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“).
4. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí z 9. 2. 2024 objasnil, že OAMP vydal 8. 3. 2024 rozhodnutí, kterým zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu a za účelem vycestování mu stanovil lhůtu 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci 14. 3. 2024. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, kterou soud zamítl, následně Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil, a poté zdejší soud 16. 10. 2024 žalobu zamítl rozsudkem č. j. 72 A 10/2024-104. (poznámka soudu: Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle posledně jmenovanému rozsudku odmítl usnesením pro nepřijatelnost z 30. 12. 2024, č. j. 8 Azs 256/2024-49).
5. V přezkoumávaném správním řízení správní orgán I. stupně z důvodu řádného objasnění věci požádal žalobce o vysvětlení za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského. Žalobce 23. 10. 2024 vypověděl, že mu jeho právník řekl, že má požádat o nějaké vízum na dobu pěti let na OAMP. Tam mu ale nikdo nic neřekl. Nakonec pro žalobce přijela Policie ČR. Právník žalobce řekl, aby zůstal na území a požádal o azyl. To žalobce 12. 4. 2024 učinil. O tom, že řízení o azylu skončilo a že mu azyl nebyl udělen, se žalobce dozvěděl začátkem října 2024, kdy se dostavil do azylového střediska v Zastávce u Brna. Také se to dozvěděl u soudu v Olomouci 16. 10. 2024. Tam se také dozvěděl, že již není oprávněn k pobytu na území ČR. Předtím to nevěděl, právník mu nic neřekl. Žalobce uvedl, že pokud vyčerpá všechny zákonné možnosti, jak zůstat v ČR, teprve potom je ochoten vycestovat. Žalobce nemá v Tunisku žádné zázemí. Má tam bratra i sestru. Ti ale žijí se svými rodinami. Rodiče žalobci zemřeli. V návratu do Tuniska žalobci nic závažného nebrání. Jedinou překážkou je jeho rodina v ČR. Žalobce je jediným živitelem rodiny. Manželka se stará o jejich dva syny a pobírá nějaké přídavky. Příjem rodiny je nyní asi 50-60 000 Kč. Vycestování žalobce by bylo pro rodinu tragédií, jelikož by zůstala bez potřebného příjmu. Případné následování rodiny do Tuniska nepřipadá v úvahu, protože děti jsou státní příslušníci ČR a neumí arabsky. Proto by tam nemohli chodit do školy. Žalobce si je svého jednání vědom a je si vědom toho, jak vše dopadne na rodinu. Přesto žádá o shovívavost při řešení jeho situace.

Nyní žije spořádaným životem. Žalobce se domnívá, že pokud vycestuje, tak už svou rodinu neuvidí, jelikož mu nebude uděleno vízum.

6. Správní orgán I. stupně zrekapituloval, že žalobce uzavřel 21. 6. 2012 sňatek s L. D. a 23. 7. 2019 přicestoval na území ČR, kde podal 31. 7. 2019 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Povolení mu bylo uděleno a 1. 6. 2022 žalobce požádal o povolení k trvalému pobytu, které mu bylo uděleno. Žalobce má s manželkou dva syny: S. S., nar. X, a T. H. S., nar. X. Oba jsou státní příslušníci ČR a v současné době všichni bydlí společně na adrese X.
7. Povolení k trvalému pobytu bylo žalobci zrušeno, protože byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslné trestné činnosti, a to celkem ve třech případech – trestním příkazem Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. 19 T 160/2022 (poznámka soudu: z věci sp. zn. 72 A 10/2024 je soudu známo, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem návykové látky – amfetaminu a metamfetaminu), rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně sp. zn. 3 T 167/2022 (poznámka soudu: z věci sp. zn. 72 A 10/2024 je soudu známo, že žalobce po předchozí rozeprě pod vlivem alkoholu napadl poškozeného, kterého chytil jednou rukou zezadu za krk a druhou rukou zepředu pod krkem, poté jej udeřil dvakrát čelem do obličeje; tím mu způsobil zranění spočívající ve zhmoždění horního rtu s otokem bez porušení kožního krytu, podlitinu v podkoží nad levou klíční kostí o velikosti 3x2 cm a dvě povrchní oděrky krku vpravo o délce 1,5 a 2 cm a šířce 2 mm, přičemž měl současně v ruce nezjištěný ostrý předmět, kterým poškozeného pořežal na krku a způsobil mu tak otevřenou řeznou ránu na krku vlevo v délce 15 cm zasahující do podkoží, ve střední části v délce 7 cm jdoucí do hloubky přibližně 8 mm; zranění si vyžádalo lékařské ošetření a dobu léčení v trvání třinácti dnů) a rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně sp. zn. 3 T 85/2023 (poznámka soudu: z věci sp. zn. 72 A 10/2024 je soudu známo, že žalobce využil podnapilého stavu a spánku poškozeného a vzal mu mobilní telefon v hodnotě 11 000 Kč s tvrzeným sklem v hodnotě 150 Kč v černém plastovém krytu v hodnotě 100 Kč, který poškozenému spícímu na barové židli vypadl z ruky vedle něj na zem a následně z místa odešel, čímž způsobil poškozenému škodu ve výši 11 250 Kč).
8. Ze strany žalobce se nejednalo o jediné narušení veřejného pořádku. Kromě trestné činnosti v dalších čtyřech případech žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem návykových látek a za tato jednání byly žalobci uloženy peněžité tresty v celkové výši 67 200 Kč. Žalobce má v evidenční kartě řidiče evidováno celkem pět zákazu řízení, poslední zákaz byl platný do 12. 9. 2024. OAMP dospěl k závěru, že žalobce závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, a proto mu zrušil povolení k trvalému pobytu. Žalobce proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu brojil žalobou, která však neměla odkladný účinek a soudy vždy rozhodovaly bez prodlení. I proto zřejmě žalobce, aby si i nadále zajistil oprávněnost pobytu na území, dne 12. 4. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, která mu byla rozhodnutím OAMP z 15. 7. 2024 zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 5. 8. 2024.
9. Z uvedeného je zjevné, že žalobci zaniklo 5. 8. 2024 právo pobývat na území ČR a byl povinen do 5. 9. 2024 toto území opustit, což ale neučinil a nadále zde pobývá, a to v rozporu s § 17 a § 103 písm. n) ZPC, protože nemá vízum nebo povolení k pobytu. Žalobce je státní příslušník Tuniska, které patří mezi země, jejíž občané nejsou osvobozeni od vízové povinnosti, pokud cestují na území členských států EU, jak vyplývá z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806.

10. Žalobce tím, že od 6. 9. 2024 do 22. 10. 2024 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC, podle kterého bylo možné vydat v případě žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU. Správní orgán I. stupně však přihlédl ke všem okolnostem případu, zejména k soukromému a rodinnému životu žalobce, který má na území svou rodinu – manželku a dva syny, tedy funkční rodinu. Vyhoštění se stanovením doby, po kterou by žalobci nebyl umožněn vstup na území států EU včetně ČR, by bylo podle správního orgánu I. stupně závažným zásahem do jeho rodinného života. Proto tento správní orgán přistoupil k mírnějšímu opatření, a to k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území smluvních států.
11. I toto rozhodnutí představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života, ale jednání žalobce představuje natolik skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmu společnosti, především zájmu veřejného, že správní orgán I. stupně je toho názoru, že přijaté opatření v podobě povinnosti opustit území smluvních států je úměrné závažnosti spáchaného protiprávního jednání. Rozhodnutí o povinnosti opustit území je mírnějším opatřením než rozhodnutí o správním vyhoštění a v případě neoprávněně pobývajícího cizince vůbec nejmírnějším opatřením, které lze za dané situace přijmout. Rozhodnutí o povinnosti opustit území žalobci ukládá povinnost vycestovat z území smluvních států a oproti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobci není znemožněn opětovný návrat a vstup na území.
12. Správní orgán I. stupně si byl při hodnocení přiměřenosti dopadů a účinků rozhodnutí vědom, že toto rozhodnutí určitým způsobem zasáhne do soukromého a rodinného života žalobce, který pobýval na území ČR jako rodinný příslušník občana ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobce žije na území společně se svou manželkou a dvěma syny a ti jsou všichni státní příslušníci ČR. Dopady rozhodnutí o povinnosti opustit území jsou pro žalobce jistě „tvrdé“, ale žalobce spáchal na území ČR celkem třikrát úmyslný trestný čin a celkem pět přestupků. Na území ČR žalobce pobývá poměrně krátce (od 23. 7. 2019) a neintegroval se do společnosti už jen proto, že tyto činy spáchal. Žalobce se protiprávního jednání dopouštěl již v době, než mu byl udělen trvalý pobyt. Žalobce se po udělení trvalého pobytu pak dopustil dokonce úmyslné trestné činnosti. Předchozí opatření a rozhodnutí soudů a správních orgánů neměla na žalobce žádný vliv. Žalobce se dopouštěl protiprávní činnosti opakovaně. Závažnost narušování veřejného pořádku spočívala v počtu odsouzení a v době, po kterou se protiprávního jednání dopouštěl. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tak bylo logickým vyústěním jeho protiprávního jednání. Žalobce je recidivista, a proto u něho nelze vyloučit jeho protiprávní chování do budoucna. Do soukromých a rodinných vazeb si žalobce výrazně zasáhl sám, a to svojí opakovanou trestnou činností. Žalobce si měl být vědom při páčání trestné činnosti veškerých možných důsledků a musel počítat s tím, že žije na území státu, jehož není občanem a jeho jednání tak může mít za následek ztrátu pobytového oprávnění. Pokud žalobce porušil zákony ČR, není ve veřejném zájmu, aby mu status s trvalým pobytem se všemi výhodami z něj plynoucími zůstal.
13. Obecně lze konstatovat, že pokud se jeden z rodičů dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že byl za jeho spáchání pravomocně odsouzen, pak je možno zasáhnout do zájmu dítěte a částečně ho omezit tím, že nebude, byť dočasně, žít ve společné domácnosti s tím rodičem, který se trestné činnosti dopustil. Žalobce nebral ohled na nejlepší zájmy svých dětí a svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou

možnost společného soužití. Dítě ani rodina nejsou štít proti zrušení povolení k pobytu, správnímu vyhoštění či povinnosti opustit území smluvních států za situace, kdy pachatel trestné činnosti sám na nic a na nikoho ohledy nebral a pobýval na území ČR neoprávněně. Stejně následky postihnou každého cizince, který nebude dodržovat zákony ČR a nezajistí si pobytové oprávnění. Žalobce se v současné situaci nachází na základě vlastního přičinění a nejedná se o překážku nezávislou na jeho vůli.

14. Žalobce neuvedl žádné další podstatné skutečnosti ani okolnosti, které by mu nějakým způsobem bránily ve vycestování do domovského státu. Žalobce svým způsobem rezignoval na současnou situaci a je smířen s tím, že bude muset po vyčerpání všech zákonných možností získání pobytu v ČR na nějakou dobu svou rodinu opustit. Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec po dobu svého pobytu na území ČR vybudoval, obvykle dosahuje dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. To však není případ žalobce, kterému napadeným rozhodnutím zákaz pobytu uložen nebyl a podle správního orgánu I. stupně nic nebrání tomu, aby do Tuniska případně vycestovala žalobcova rodina.
15. Rozhodnutím o povinnosti opustit území nedochází k přímému ani nepřímému vyhoštění, které by bylo spojené se zákazem vstupu na území smluvních států. Protože žalobce pobýval na území ČR neoprávněně a nemá za současné situace možnost získat na území smluvních států či ČR povolení k pobytu, je třeba, aby z tohoto území vycestoval a posléze si případně zajistil platný vstup a oprávněný pobyt. Jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, v současné době u žádného správního orgánu neprobíhá. Jmenovaný správní orgán považoval rozhodnutí o povinnosti opustit území smluvních států se stanovením doby opuštění území za nevyhnutelné k dosažení stavu, aby se na území ČR i EU zdržovali pouze cizinci, jejichž pobyt je v souladu s platnými právními předpisy. Česká republika má právo, aby na jejím území pobývali jen ti cizinci, kterým zde byl povolen pobyt podle platných zákonů nebo jestliže jejich právo pobytu vyplývá z platných mezinárodních smluv a kteří dodržují právní normy platné v ČR. Správní orgán I. stupně neshledal žádnou překážku vydání rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území.
16. **Žalobce v odvolání** namítal, že je jediným živitelem rodiny a manželka je na rodičovské dovolené. Rodina by náhlým žalobcovým opuštěním ČR přišla o hlavní zdroj příjmů a ze dne na den by neměla prostředky na náklady na domácnost, jídlo a především nájemné. Žalobce má výpovědní lhůtu šest měsíců v pronajatém bistro, které je nynějším hlavním zdrojem rodinných financí. To by platilo i v případě přesunu rodiny do Tuniska. V Tunisku by si žalobce musel před odjezdem nejdříve domluvit zaměstnání, ubytování a synovi zařídit novou školu v novém státě, a přitom dodržet výpovědní lhůty v ČR.
17. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** vysvětlil, že ověřil podle správního spisu, že žalobce měl do 14. 4. 2024 vycestovat z území poté, co byla zrušena platnost trvalého pobytu žalobce rozhodnutím z 8. 3. 2024, které nabylo právní moci 14. 3. 2024. Žalobce podal 12. 4. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany, která mu nebyla udělena. Žalobce podal proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu 26. 3. 2024 žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci zamítl 6. 6. 2024 rozsudkem č. j. 72 A 10/2024-57. Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil (poznámka soudu: z důvodu opomenutí osob zúčastněných na řízení) a krajský soud 16. 10. 2024 žalobu opětovně zamítl. Následnou kasační stížnost žalobce Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením z 30. 12. 2024, č. j. 8 Azs 256/2024-49.

18. Správní orgán I. stupně z procesní opatrnosti stanovil dobu neoprávněného pobytu od 6. 8. 2024 (5. 8. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany) do 22. 10. 2024, kdy se žalobce dostavil na OAMP. Ačkoliv žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, byl povinen podle § 54 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vycestovat do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení věci mezinárodní ochrany, tedy do 5. 9. 2024.
19. Žalovaný shledal, že správní orgán I. stupně si opatřil dostatek podkladů pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a smluvních států. Rozhodnutí o povinnosti opustit území je nejmírnějším opatřením, které lze za dané situace přijmout. Toto rozhodnutí není spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, které by měly přímo vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu a není spojeno se zákazem pobytu. Proto jeho následky budou závislé na aktivitě samotného žalobce. Napadeným rozhodnutím nedojde k nevratnému zpretrhání vazeb s rodinou žalobce mimo jiné i proto, že žalobci není napadeným rozhodnutím do budoucna zamezeno ve vstupu na území ČR. Vydáním rozhodnutí je vyjádřen zájem státu na tom, aby bylo ukončeno protiprávní jednání žalobce spočívající v nelegálním pobytu a v porušení povinnosti vycestovat. Žalobce je „pouze“ povinen opustit území členských států EU, protože není držitelem oprávnění k pobytu. Pokud tak neučiní, vystaví se nevyhnutelným následkům, které z tohoto jednání vyplývají. Vzhledem k neoprávněnosti pobytu na území EU nelze žádným způsobem vyřídít povolení k pobytu i přes příslib (zaručení) rodiny tzv. třetího subjektu. Projevení snahy vyřídít povolení k pobytu je irelevantní, jelikož řízení o pobytu v postavení neoprávněně pobývajícího cizince není možné. Cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, a pokud tomu tak není, vystavují se riziku uložení povinnosti vycestovat z území, ať již na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území nebo správního vyhoštění. Je proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území. Z cestovního dokladu žalobce a v něm otištěných přechodových razítek je zřejmé, že žalobce minimálně jednou vycestoval z území ČR, respektive EU, a to dne 12. 7. 2022 (Ostrava – Mošnov) a zpět přicestoval 29. 7. 2022. Z toho plyne, že cestování nebude překážkou.
20. Nesporné je, že žalobce má na území ČR manželku a dvě děti a pobývá v ČR od roku 2019. V roce 2022 byl žalobci udělen nejvyšší pobytový status – trvalý pobyt. Ten znamená pro cizince na území ČR řadu pobytových bonusů, které může čerpat, jako například volný pohyb nejenom po území ČR, ale i po území EU. Žalobce měl počítat s tím, že se takový pobytový status neudrží automaticky a záleží vždy na beztrestnosti. Pokud se cizinec dopouští úmyslného trestného činu nebo několika úmyslných trestných činů, musí počítat s tím, že mu bude povolení k tomuto pobytu zrušeno. Vyplývá to z § 81l odst. 1 písm. a) ZPC. Žalovaný opětovně podrobně citoval tři odsouzení žalobce a uložené tresty a shrnul přestupková jednání žalobce a celkovou uloženou pokutu. To bylo důvodem pro zrušení trvalého pobytu na území ČR.
21. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí napadeném odvoláním, stejně jako krajský soud v citovaném rozsudku ve věci zrušení trvalého pobytu, se podrobně zabývaly přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce jednal v rozporu s obecným zájmem, kterým je dodržování platných právních předpisů a zájmu společnosti na tom, aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci, kteří zákonné normy dodržují. Žalovaný souhlasil s tím, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

22. Žalovaný upozornil k námitce o ekonomických poměrech rodiny, že pokud žalobci zaniklo oprávnění k pobytu, nemůže legálně pracovat či podnikat a musí své podnikání či práci zastavit nebo přerušit, protože by jeho výdělečná činnost mohla být v rozporu se zákony ČR. Cizinec může v době nepřítomnosti v ČR pověřit správce majetku, který by na dobu, po kterou si bude vyřizovat nové povolení k pobytu (nejedná se o odloučení trvalého charakteru), plně zastoupil cizince v bistru na krytém bazéně ve Valašském Meziříčí. Z výpovědi žalobce jednoznačně vyplynulo, že Tunisko opustil dobrovolně a bez jakýchkoliv problémů a že žalobcův bratr bydlí na adrese pobytu žalobce v Tunisku. Žalovaný nezpochybnil rodinné vazby. Do doby opětovného získání pobytového oprávnění může manželka žalobce využít možnosti, které „jí nabízí domovský stát“. Žalobce může udržovat styk s rodinou prostřednictvím dálkové komunikace a manželka může s dětmi za žalobcem do Tuniska přicestovat. Zároveň může žalobce požádat o krátkodobé vízum. Důsledkem vycestování může být sice dočasné omezení, avšak nikoliv znemožnění kontaktu, a navíc pouze do doby, než si žalobce vyřídí nové oprávnění k pobytu. Žalobce měl při páčání trestné činnosti zvažovat důsledky a být si vědom toho, že ohrožuje svůj pobytový status. Nemůže nyní očekávat, že stát bude na jeho rodinný život brát větší ohled, než bral on sám. Vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území žalobce nijak neomezuje při splnění zákonných podmínek podat žádost o pobytové oprávnění cestou zastupitelského úřadu ČR, tedy standardní cestou.
23. V otázce vycestování žalobce žalovaný odkázal na rozhodnutí OAMP ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný nenalezl ve výpovědích žalobce vodítka, která by ho měla vést k závěru, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti vystaven bezprostřední hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný neshledal v případě žalobce překážky vycestování ve smyslu § 179 ZPC. Žalobce nemusí vycestovat pouze do Tuniské republiky, ale může vycestovat do jakékoliv jiné země, kde mu bude umožněno vstoupit a pobývat legálně.
24. **Žalobce v žalobě** namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi skutečnostmi ze správního spisu a z odvolání. V zemi původu žalobce již nežijí jeho nejbližší rodinní příslušníci, protože rodiče zesnuli a nezletilý bratr žalobce žije na území ČR. V Tunisku chybí žalobci jakékoliv zázemí, kam by se mohl vrátit. Žalovaný nesprávně porozuměl námitkám žalobce a rozhodl formalisticky. Žalovaný se nezabýval podrobně relevantními rozhodnými skutečnostmi případu žalobce, zejména důvodností pro jeho setrvání na území. Žalovaný se nezabýval individuálním posouzením přiměřenosti na základě vlastních úvah, které jsou založeny na důkladném posouzení všech zjištěných skutečností o osobních poměrech žalobce a okolnostech případu. Žalovaný na jedné straně tvrdí, že žalobce nemůže získat pobytové oprávnění, na druhé straně uvádí, že si žalobce pobytové oprávnění může zajistit. Doporučovaný postup a udržení ekonomické stability po dobu nepřítomnosti žalobce nahrazením správcem majetku svědčí o nepochopení podnikatelské činnosti. Řádný chod bistra je závislý na osobě žalobce, který zajišťuje veškeré dodávky surovin od dodavatelů, kteří hovoří výhradně jazykem žalobce. Obchod je založen na vzájemné důvěře a mnohdy i na barterovém obchodu, který není zvyklostí v běžném podnikatelském prostředí ČR. Jde o důvěru mezi konkrétními subjekty a tyto tradice nelze nahradit žádnou třetí osobou spjatou se žalobcem. Žalobci trvalo několik let, aby tyto důvěrné obchodní vztahy vybudoval. Mimo jiné žalobce dohlíží na kvalitu omáček, jejichž originální recepturu zná jen on a které činí jeho nabízený sortiment unikátním a zákazníky vyhledávaným. Žalobce zajišťuje i samotný chod bistra a dohlíží na práci v něm. V případě dlouhodobé nepřítomnosti žalobce by nebylo možné udržet kvalitu nabízených služeb a dodavatelské

vazby, dosahování rovnocenného zisku by bylo znemožněno a byl by zde negativní dopad do sféry majetkových poměrů žalobce, ale zejména by ovlivnil jeho manželku, a především nezletilé děti, které jsou na jeho výživu odkázány. Došlo by k zpřetrhání vzájemných rodinných vazeb a dlouhodobému odloučení v době, kdy je role otce v životě dětí klíčová s ohledem na jejich věk. Došlo by k nepřiměřenému zásahu do práv nezletilých dětí, jak vyplývá z konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Důsledky rozhodnutí budou pro žalobce a jeho rodinu fatální. Vycestování rodiny do místa původu žalobce je velmi nákladné a bez pravidelných příjmů nebude možné takové vycestování realizovat. Nezletilé děti jsou na žalobce velmi fixovány, stejně jako je na něho fixován jeho nezletilý bratr. Žalobce má v zemi původu nulové uplatnění a už se integroval do evropské společnosti. Již samotné zrušení pobytového oprávnění má pro žalobce dostatečnou výchovnou funkci. Žalobce je schopen své jednání natolik korigovat, aby k obdobným excesům jako v minulosti nedocházelo. Žalobce se již žádného protiprávního jednání nedopouští, za předchozí trestnou činnost si odpykává uložený trest, vede řádný život a vytváří na území ekonomické hodnoty tak, aby byl schopen zajistit rodinu řádným výkonem zaměstnání. Žalobce si je vědom své předchozí protiprávní činnosti a jejích důsledků a svého jednání stále lituje a o to víc působí nyní výchovně ve vztahu ke svým dětem a bratrovi.

25. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí, které se vypořádalo s odvolacími námitkami žalobce. Ty jsou obdobné jako žalobní námitky.
26. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
27. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
28. Soud neshledal napadené rozhodnutí jako **nepřezkoumatelné**. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako **nemožnost** přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm **nejzávažnějším** vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 267/2017-38).
29. V posuzovaném případě nešlo o rozhodnutí, které by neobsahovalo důvody, pro které ho žalovaný vydal. Žalovaný ke sporným otázkám uvedl důvody, které soud citoval výše. Protože rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, význam

má argumentace obou orgánů. Úvahy správních orgánů byly konkrétní a podrobné, srozumitelné a dostatečné.

30. **Klíčovou žalobní námitkou** byla polemika žalobce o **přiměřenosti rozhodnutí** ve vztahu **k soukromému a zejména rodinnému životu žalobce**.
31. Podle § 174a ZPC „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
32. Žalovaný žalobci nezakázal vstup na území a žalobcově rodině nic nebrání v tom, aby žalobce navštěvovala mimo území a aby byli v kontaktu na dálku. V domácnosti žalobce v ČR žije jeho dospělý bratr. Žalobce neuvedl nic, co by bránilo jeho bratrovi ve finanční a osobní pomoci rodině. Žalobce má navíc v Tunisku další sourozence s rodinami, kteří mohou jemu a jeho rodině vypomoci a manželka žalobce má rodiče, kteří rovněž mohou rodině pomoci (srov. rozsudek ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce č. j. 72 A 10/2024-104). Napadené rozhodnutí žalobci nebrání podat si žádost o pobytové oprávnění a nezakazuje mu pobyt na území nyní ani do budoucna. Žalobce nebyl vyhoštěn a nebyl mu uložen žádný zákaz vstupu na území. I návratová směrnice (č. 2008/115/ES) upřednostňuje dobrovolné opuštění před nuceným vyhoštěním. Stanovení povinnosti opustit území je nejmírnější opatření po protiprávním pobytu žalobce na území. Nejde o vyhoštění s nemožností návratu a získání pobytového oprávnění. Žalobce není občan ČR a není zranitelnou osobou, je v produktivním věku, dle svého prohlášení je zdravý a nic mu nebrání v cestě do země původu. Samotná skutečnost, že žalobce má na území rodinné vazby, automaticky nemůže znamenat, že povinnost opustit území je nepřiměřeným zásahem do života cizince (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 43/2021-32). Žalobce neuvedl žádné další právně relevantní tvrzení, které by prokázalo v jeho případě výjimečnou situaci, kterou by byly povinny žalovaný a soud posuzovat jinak než ostatní obdobné případy. Bratr žalobce je dospělý a nebylo prokázáno, že je na žalobci jakkoli závislý. Žalobce neuvedl žádnou specifickou okolnost, která by svým charakterem a intenzitou převážila zájmy žalobce nad zájmy státu a EU na ochraně veřejného pořádku. Příklad žalobce je s odkazovanými případy srovnatelný. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce odpovídá jeho protiprávní činnosti.
33. Podle judikatury ESLP vnitrostátní orgány mají při rozhodování o otázce, zda je zásah do výkonu práva chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) nezbytný v demokratické společnosti a zda je předmětné opatření přiměřené sledovanému legitimnímu cíli, určitý prostor pro uvážení (věc ESLP č. 1638/03, Maslov proti Rakousku, bod 76). Tohoto prostoru správní orgány obou stupňů využily v souladu se zákony (zejména ZPC a správním řádem) a správní uvážení nezneužily, ani nepřekročily jeho meze (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s., podle kterého „pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil“).

34. Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje a je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území (např. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 313/2020-46).
35. Uložení povinnosti opustit území dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Tento zásah však automaticky nemusí být nepřiměřený. Zásah bude nepřiměřený pouze ve výjimečných situacích, kterou ospravedlňují naprosto nezbytnou přítomnost cizince na území (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 296/2018-35, kdy soud shledal jako přiměřený zásah do soukromého a rodinného života povinnosti opustit území u otce dvou nezletilých dětí, o které se staral a manželka zajišťovala rodinu finančně, anebo č. j. 1 Azs 43/2021-32 a usnesení č. j. 6 Azs 67/2023-50, kdy soud shledal povinnost opustit území jako přiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizinců, poukázal na jejich trestní minulost a v druhém citovaném případě na to, že o mladší dítě se v době výkonu trestu odnětí svobody cizince starala chůva a dle výpovědi staršího dítěte vše zvládali bez problémů). V posuzovaném případě však ani s ohledem na všechny žalobcem uváděné skutečnosti, které žalovaný dostatečně zohlednil, výjimečná situace ve smyslu citované judikatury nenastala.
36. Nedůvodná je námitka, že **žalobci nelze uložit povinnost opustit území**, protože zde nejsou důvody pro uložení této povinnosti. Tuto námitku žalobce formuloval zcela nekonkrétně a je na hranici projednatelnosti. Při jednání soudu zástupce žalobce argumentoval zahrazením jednoho odsouzení a osvědčením v případě dalších dvou odsouzení. Tato obhajoba se však mýjela s napadeným rozhodnutím, které je založeno primárně na neoprávněném pobytu žalobce na území.
37. Podle § 50a odst. 2 písm. c) ZPC „rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a **na území pobývá neoprávněně**, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.“
38. Žalobce v žalobě se k důvodu vydání napadeného rozhodnutí konkrétně nevymezuje a netvrdí, že jeho pobyt na území byl od 6. 9. 2024 oprávněný. Jinými slovy, žalobce nijak nerozporoval dobu neoprávněného pobytu na území. Ta byla právě důvodem vydání napadeného rozhodnutí.
39. Přitom správní orgány přistoupily ke stanovení doby neoprávněného pobytu zcela ve prospěch žalobce a stanovily ji až od 6. 9. 2024, kdy uplynulo 30 dnů od právní moci rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce byl povinen vycestovat z území podle rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do 30 dnů od jeho právní moci, tj. do 30 dnů od 14. 3. 2024 – tedy do 15. 4. 2024. Žalobce však podal 12. 4. 2024 žádost o mezinárodní ochranu – rozhodnutí o zamítnutí žádosti nabylo právní moci 5. 8. 2024. Proto byl povinen do 5. 9. 2024 vycestovat z území. Žalobce věděl nejméně od 16. 10. 2024 ze soudního jednání, kterého se účastnil i s manželkou, advokátem a tlumočnickem, že pobývá na území neoprávněně a že zde nesmí podnikat (viz bod 52 rozsudku zdejšího soudu č. j. 72 A 10/2024-104). Jak žalobce sám uvedl při podání vysvětlení v přezkoumávaném správním řízení (viz bod 5 tohoto rozsudku), dozvěděl se nejpozději v azylovém středisku v Zastávce u Brna, že jeho pobyt na území je neoprávněný.
40. Žalobce namítal ve věci přezkoumání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka EU, že pobývá na území oprávněně a v souladu s 87y ZPC, protože

podal žádost o přechodný pobyt (viz rozsudek zdejšího soudu č. j. 72 A 3/2025-39 o zamítnutí žaloby ve věci zamítnutí žádosti o přechodný pobyt). Tomu soud nemohl přisvědčit. Žalobce je rodinný příslušník občana EU ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) ZPC, sám není občanem EU a na území pobývá společně se státním občankou ČR. Žalobce by byl oprávněn pobývat na území do dne nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti o přechodný pobyt, pokud by nenabýlo právní moci „rozhodnutí o správním vyhoštění, trestu vyhoštění, ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU“ nebo jde-li o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana EU nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti“ – viz § 87y odst. 3 ZPC. Právě v případě žalobce však nabýlo právní moci rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, a to 14. 3. 2024. Toto rozhodnutí je právně účinné a nebylo zrušeno v žádném řízení. Proto žalobce nebyl oprávněn na území pobývat z titulu podání žádosti o přechodný pobyt.

41. Soud ověřil ze správního spisu ve věci sp. zn. 72 A 3/2025, že žalovaný vydal 4. 11. 2024 žalobci potvrzení o podání žádosti o přechodný pobyt a poučil v něm žalobce, že toto potvrzení není dokladem o oprávněnosti pobytu žalobce na území. Žalobce toto potvrzení i s poučením podepsal. To znamená, že žalobce věděl, že žádost o přechodný pobyt jeho pobyt na území oprávněným nečiní.
42. Z výše uvedeného se podává, že neoprávněný pobyt žalobce trval od 6. 9. 2024 nejméně do vydání napadeného rozhodnutí 14. 1. 2025, pokračoval a pokračuje i poté (žalobce se účastnil soudního jednání 23. 7. 2025). Soud přiznal žalobě doručené soudu 17. 2. 2025 odkladný účinek ve věci povinnosti opustit území usnesením ze 17. 3. 2025, č. j. 72 A 1/2025-16, které nabýlo právní moci 17. 3. 2025. Odkladný účinek žalobě nezaložil oprávnění žalobce pobývat na území (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 413/2021-38). Rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území nabýlo právní moci 22. 1. 2025 (správní orgán I. stupně žalobce poučil, že odvolání má odkladný účinek – viz č. I. 51). Žalobce měl území opustit do 21. 2. 2025.
43. Soud provedl při jednání navržený důkaz usnesením Okresního soudu ve Vsetíně z 19. 5. 2025, č. j. 3 T 167/2022-405 a zjistil z něj, že žalobce se osvědčil poté, co byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně z 13. 2. 2023, sp. zn. 3 T 167/2022 k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku podmíněně se zkušební dobou dva roky. Tento důkaz však nemá souvislost s projednávanou věcí, protože povinnost vycestovat z území vznikla na základě neoprávněného pobytu žalobce. Nadto soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
44. K námitce žalobce, že jeho osobní přítomnost na území je nutná, protože jen on zná recept na omáčky v provozovaném bistru a domluví se jazykem dodavatelů, soud konstatuje, že v domácnosti se žalobcem žije jeho dospělý bratr, který mluví stejným jazykem. Nebyla zjištěna žádná relevantní a uvěřitelná okolnost, která by bránila v tom, aby bistro provozovala manželka, bratr žalobce nebo jiná osoba (pozn. soudu: mladšímu dítěti žalobce již byly tři roky a navštěvuje mateřskou školu). Žalobce takovou okolnost ani přesvědčivě netvrdil, ani neprokázal. Nadto žalobce zdůrazňuje osobní přítomnost při podnikání či zaměstnání, avšak žadatel o azyl je oprávněn být zaměstnaný až po uplynutí šesti měsíců od poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany (§ 97 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti).
45. Žalobce neuvedl a ze soudního ani správního spisu se nepodává žádná právně významná okolnost, pro kterou by nemohl vycestovat z území, aby požádal o bytové oprávnění.

Ostatně, žalobce odjel do země svého původu již v roce 2022 na čtyři měsíce (srov. tvrzení žalobce citované v rozsudku č. j. 72 A 10/2024-104). Na kopii pasu podle správního spisu má žalobce sedm otisků razítek s pobytem mimo ČR (13. 1. 2022, 14. 1. 2022, 13. 5. 2022, 12. 7. 2022 a 29. 7. 2022 a další nečitelné).

46. NSS v rozsudku č. j. 3 Azs 45/2019-33 shledal neoprávněný pobyt i v délce jednoho dne jako porušení právních předpisů, které regulují pobyt cizinců na území ČR.
47. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí na jedné straně uvádí, že žalobce může žádat o povolení pobytu a na druhé straně říká, že žalobci nelze pobyt povolit. Žalovaný výslovně žalobce poučil, že musí vycestovat a požádat o oprávnění k pobytu mimo ČR a že z důvodu neoprávněného pobytu v ČR nemůže o pobytové oprávnění žádat na jeho území.
48. Pro úplnost soud doplňuje, že žádný právní předpis neumožňuje soudu ani žalovanému „prominout“ žalobci jeho předcházející porušení právních předpisů a mezinárodních smluv. Žalobce splnil zákonné podmínky, tj. naplnil hypotézu § 87e odst. 1 písm. f) ZPC a žalovaný byl povinen při zjištění skutkových okolností věci vydat zamítavé napadené rozhodnutí.
49. Soud neprováděl důkazy oddacím listem a rodnými listy dětí, protože měly prokázat skutečnosti, které soudu byly známy ze soudního a správního spisu a z věci sp. zn. 72 A 3/2025 a 72 A 10/2024.
50. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány uvážily o přiměřenosti povinnosti žalobce opustit území ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu dostatečně a v souladu se zákony, mezinárodními smlouvami včetně Úmluvy. Žalobce není občan ČR ani jiného státu území. Stanovení povinnosti opustit území je nejmírnějším opatřením poté, co žalobce pobýval v ČR protiprávně. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce není v případě povinnosti opustit území natolik silný, že by měl převážet nad zájmem státu na ukončení jeho neoprávněného pobytu. Žalobce může získat jiné pobytové oprávnění a realizovat pak na území svůj soukromý a rodinný život. Soud neshledal v postupech správního orgánu I. stupně a žalovaného namítané vady. Správní orgány obou stupňů v souladu se zákony, právními předpisy EU a mezinárodními smlouvami zjistily skutkový stav, vybraly právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
51. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II). Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, soud jim v řízení neukládal žádné povinnosti, z jejichž plnění by jim mohly vzniknout náklady. Žádná z osob zúčastněných na řízení také nenavrhla, aby jí soud přiznal náhradu jiných nákladů řízení z důvodu hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 23. července 2025

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.